

هنگامی که اطلاعات کافی از تجزیه و تحلیل ساده متن، فضا، خطوط و سطوح صحنه و موقعیت‌های بازیگر را به دست آوردید، می‌توانید برای تمرین و تولید نمایش اقدام کنید. تکنیک‌ها و اصولی که در ادامه می‌خوانیم نه تنها اصول قبلی را نقض نمی‌کند، بلکه برای تفسیر درست و تجزیه و تحلیل بهتر نمایشنامه، علاوه بر اصول اولیه‌ای که ذکر شد به این تکنیک‌ها و اطلاعات هم نیاز خواهید داشت.

هرچند بسیاری از اصول و تکنیک‌هایی که به آن‌ها اشاره می‌شود گاهی اوقات مناسب نمایش بزرگسالان است اما به طور حتم همواره در نمایش کودکان و نوجوانان قابل استفاده خواهد بود. اصولی که در ادامه پیرامون آن‌ها بحث می‌کنیم، بیشتر به استفاده از سبک اجرایی و توجه بر جنبه‌های نمایشی، دیداری و تصویری نمایشنامه اشاره خواهد داشت.

آمادگی برای کارگردانی نمایش کودکان و نوجوان

کارگردانی نمایش کودک و نوجوان ۲

نوشته: هلنا روزنبرگ

ترجمه: فاطمه حسینی، سید حسین فدایی حسین

یکی از وجوه تمایز تئاتر کودک و نوجوان از کار بزرگسال، روشی است که کارگردان برای انتخاب متن به کار می‌گیرد. همواره هنگام انتخاب متنی برای نمایش بزرگسالان، گزینه‌های بسیار زیاد و متنوعی وجود دارد. یک کارگردان نمایش بزرگسال، می‌تواند هر متنی که متناسب با بودجه گروه، سلیقه خود و مخاطب است را انتخاب کند. اما وقتی کارگردانی می‌خواهد متنی برای کودک و نوجوان انتخاب نماید، علاوه بر تناسب با بودجه گروه و مسئله جذاب بودن برای مخاطب، می‌بایست مناسب بودن متن برای گروه سنی مخاطبان را نیز در نظر بگیرد. در این شرایط، دیگر گزینه‌های زیاد و متنوعی برای انتخاب وجود نخواهد داشت. هرچند موضوع انتخاب متن با بحث تفسیر و تجزیه و تحلیل نمایشنامه در این مقال مرتبط نیست اما از آنجا که در تولید نمایش برای کودک و نوجوان از اهمیت خاصی برخوردار است، آشنایی با آن الزامی به نظر نمی‌رسد.

انتخاب متن

یکی از رایج‌ترین اشتباهات کارگردانان هنگام انتخاب متن برای کودکان و نوجوانان، عدم توجه به واکنش مخاطب است. در ادامه به انواع نمایشنامه‌های کودک و نوجوان و واکنش مخاطبان به هر یک از این متون اشاره خواهد شد.

نمایشنامه‌های عامیانه

بسیاری از نمایشنامه‌های مربوط به کودکان و نوجوانان، از افسانه‌ها و داستان‌های عامیانه برداشت شده است. داستان‌هایی مثل دیو دلبر، سفید برفی، زیبای خفته و مانند آن، قصه‌هایی هستند که نویسندگان بسیاری، با اقتباس از آن‌ها نمایشنامه‌های مختلفی نوشته‌اند. برونو بتلهیم روان‌شناس، معتقد است: «برای کودکان و نوجوانان هیچ چیز به جذابیت قصه‌های عامیانه نیست. این قصه‌ها برخلاف ظاهر ساده و قدیمی‌شان از مطالب بسیار آموزنده‌ای برخوردارند.»

وقتی نمایشنامه‌ای را انتخاب می‌کنید که بر اساس یک قصه عامیانه نوشته شده است، سعی کنید به مفاهیم نهفته در اصل قصه دست یابید. توجه داشته باشید که درون‌مایه اصلی، نباید طی روند اقتباس نمایشی، از بین رفته باشد. نکته مهم دیگر این است که نویسنده نمایشنامه، نبایست بیش از حد به قصه پردازی‌ها توجه باشد چرا که توضیحات اضافی در داستان، از حوصله مخاطب خارج است. در حقیقت شما می‌بایست درون‌مایه قصه را در نمایش به تصویر بکشید و تمام حالات ذهنی شخصیت‌های داستان را به نمایش درآورد. حتی از به تصویر کشیدن قسمت‌های ترسناک قصه هم پرهیز نکنید و هراس نداشته باشید که کودکان و نوجوانان ممکن است از این صحنه‌ها بترسند.

اگر نویسنده مهارت لازم را داشته باشد می‌تواند از قصه‌های عامیانه، نمایشی متناسب برای هر رده سنی بنویسد. اکثر نمایشنامه‌هایی که از داستان‌های عامیانه گرفته شده‌اند، برای سنین هفت تا دوازده سال مناسب‌اند چرا که دارای ساختار و شخصیت‌های ساده‌ای هستند. این ساختار ساده باعث می‌شود تا مخاطبان سیزده ساله و بالاتر از آن نیز با کار ارتباط برقرار کنند.

نمایشنامه‌های فانتزی

نمایش‌های فانتزی، بیشتر فضایی تخیلی دارند. در این نوع نمایش‌ها، عموماً حیوانات حرف می‌زنند، انسان‌ها پرواز می‌کنند، زمان به عقب یا جلو می‌رود و بسیاری از قوانین طبیعت به هم می‌ریزد. بزرگ‌ترها معمولاً با این دنیای تخیلی مشکل دارند اما کودکان و نوجوانان خیلی راحت آن را می‌پذیرند.

کودکان به دلیل آنکه هنوز به بلوغ فکری نرسیده‌اند، به راحتی با دنیای خیال ارتباط برقرار می‌کنند و قراردادهای نمایش را می‌پذیرند. در عالم خیال کودکان، گیاهان و حیوانات حرف می‌زنند و خورشید زنده است. کودک، جان‌بخشی به اشیاء را باور دارد و نویسنده توانا از عنصر جان‌بخشی به اشیاء استفاده می‌کند و دنیایی با قوانین غیرطبیعی می‌آفریند و به این وسیله نمایشنامه‌ای جذاب برای کودکان و نوجوانان خلق می‌کند.

لازم به ذکر است که نمایش‌های تماماً تخیلی، برای مخاطبان زیر هفت سال چندان مناسب نیست؛ چرا که داستان نمایش برای چنین مخاطبی باید تا حدی طبیعی و باورپذیر باشد. در این شرایط بهتر است تنها برخی از عناصر نمایش، تخیلی باشند. به طور مثال، نمایشی که در آن حیوانات حرف می‌زنند، برای این رده مناسب است ولی نمایش اتفاقات و رویدادهایی که بیش از اندازه غیرطبیعی هستند مورد توجه آنان قرار نمی‌گیرد. یکی از روش‌های اجرای نمایش تخیلی برای بچه‌های هفت تا دوازده سال آن است که نمایش، ابتدا در دنیای واقعی آغاز شده و سپس وارد دنیای تخیلی شود.

هرچند دنیای تخیل، نقش وسیعی در رشد ذهنی و شخصیتی کودک دارد اما تنها در صورتی مفید واقع می‌شود که به درستی به کار گرفته شود. از سوی دیگر، در ساختار داخلی یک اثر تخیلی نبایست تناقض وجود داشته باشد. بنابراین سعی کنید نمایشنامه‌ای را انتخاب کنید که یک دست و اصولی باشد؛ چرا که نمایشنامه‌های فانتزی باید در عین تخیلی بودن، اصول منطقی خود را داشته باشد.

نمایشنامه‌های کلاسیک

نمایش‌های کلاسیک و عامیانه، معمولاً با هم دسته‌بندی می‌شوند اما در این تقسیم‌بندی آن‌ها را جدا کرده‌ایم. قصه‌های کلاسیک نیز مانند قصه‌های عامیانه، دارای پیشینه‌ای کهن و قدیمی هستند اما تفاوت آن‌ها در این است که قصه‌های کلاسیک، پیش‌تر به یک اثر هنری تبدیل شده‌اند و در کنار آثار ادبی، جایگاه ویژه‌ای یافته‌اند. آثاری مانند: زنان کوچک، جادوگر شهر آرزو، الیس در سرزمین عجایب، رابینسون کروزوئه، هدیه کریسمس، الیور توئیست، جزیره گنج، تام سائیر و هکلبری فین مثال‌هایی از داستان‌های کلاسیک‌اند. مخاطب معمولاً با قهرمان این داستان‌ها آشناست و نقشه کلی آن، به‌رغم پیچیدگی برای تماشاگران جذاب است.

معمولاً نویسندگانی که از یک داستان کلاسیک اقتباس کرده و نمایشنامه می‌نویسند، به اشتباه می‌اندیشند که اگر چند پرده به داستان بیافزایند، کار زیبایی‌تری ارائه کرده‌اند. اگر تصمیم دارید نمایشنامه‌ای با قصه کلاسیک کار کنید، متوجه باشید نمایشنامه‌ای انتخاب کنید که نویسنده آن از خط اصلی داستان خارج نشده و صحنه‌ها را متناسب با محدودیت‌های اجرایی و البته بودجه گروه، نوشته باشد. در کل می‌توان گفت: تئاترهای کلاسیک معمولاً برای مخاطب ده سال به بالا مناسب است. بسیاری از آثار شکسپیر نیز در دسته نمایش‌های کلاسیک جهت اجرا برای کودکان و نوجوانان می‌گنجد. هرچند که این نمایش‌ها در اصل برای آنان نوشته نشده و اساساً کودکان و نوجوانان، در این آثار به دنبال رمز و راز نهفته در کار نیستند. اما از تماشای آن لذت می‌برند و صداها، گفتارها، ضرب‌آهنگ و صحنه‌پردازی‌های نمایش برای آنان لذت‌بخش است.

نمایشنامه‌های تاریخی

نمایش‌هایی که بر پایه سرگذشت افراد و وقایع تاریخی موجود نوشته شده از محبوبیت خاصی نزد مخاطب کودک و نوجوان برخوردار است. شکل غالب تولید نمایش‌های تاریخی، اجرای صحنه‌های شلوغ مثل نشان دادن میدان نبرد و صحنه‌های جنگ و درگیری است. اما آنچه که باید

در اجرای این گونه نمایش‌ها لحاظ شود آن است که صحنه‌ها و رویدادها متناسب گروه سنی کودکان و نوجوانان باشد. در این صورت، نشان دادن خشونت جنگ، به طور طبیعی برای چنین نمایش‌هایی مناسب نیست.

نمایش‌های حادثه‌ای (ماجراجویانه)

این گونه نمایش‌ها در میان کودکان بالای هفت سال، از محبوبیت خاصی برخوردار است. چراکه کودکان و نوجوانان به طور ذاتی کنجکاو و ماجراجو هستند و داستان‌های ماجراجویانه را دوست دارند. در این نمایش‌ها، قهرمان اصلی به طور معمول به دنبال یافتن شیئی خاص یا کسب مهارت ویژه‌ای است. داستان‌های مارکوپولو و ادیسه نمونه‌هایی از این گونه داستان‌ها هستند. خط اصلی این نمایش‌ها، سفر و ماجراجویی است. در این آثار، کشمکش‌های پررنگ و غلوشده‌ای وجود دارد و اشخاص، به طور کامل و دقیق شخصیت‌پردازی شده‌اند.

اکثر نمایشنامه‌نویسان کودک و نوجوان امروزی، نمایشنامه‌های ماجراجویانه را طوری می‌نویسند که صحنه‌های خطرناک و برخورد‌های فیزیکی کمتری داشته باشد. ولی قهرمان داستان با تمام قدرت و اراده به سفر ماجراجویانه خود ادامه می‌دهد. گاهی اوقات نیز خط اصلی نمایش، یک ماجراجویی درونی و ذهنی است. به طور مثال قهرمان داستان می‌خواهد به دنبال شناخت مرگ و یا جست‌وجوی معنی زشتی و زیبایی در دنیای امروز باشد. نیابت فراموش کرد که این ماجراجویی درونی و ذهنی می‌بایست با استفاده از جنبه‌های نمایشی و جلوه‌های بصری نشان داده شود.

تجزیه و تحلیل سبک نمایشنامه:

نقوذ به دنیای نمایش

نقطه مشترک انواع نمایشنامه‌هایی که در بالا به آن‌ها اشاره شد این است که در بطن خود، دارای سبک و شیوه نوشتاری خاصی هستند. شناخت این سبک و سیاق باعث می‌شود تا بتوانید عناصر اجرایی متن را به درستی کشف کرده و بر اساس سبک مشخصی که در نمایشنامه به کار رفته، نمایش خود را به اجرا در آورید. در ادامه، به روش‌ها و فنون شناخت سبک نوشتاری نمایشنامه اشاره می‌شود.

سبک را شاید بتوان همان دنیای خاص، تازه و ویژه نمایش نامید. وقتی تصمیم می‌گیرید نمایشی را طبق سبک نوشتاری به اجرا در آورید در حقیقت دنیای خاص نمایشنامه را کشف می‌کنید. در این دنیای خاص و جدید، زبان بازیگران می‌تواند آواز یا حرکات موزون باشد. ممکن است شخصیت‌ها لباس‌هایی مربوط به دوره‌های تاریخی مختلف بپوشند یا در طول یک نمایش شاهد دوران تاریخی متفاوت یا مکان‌های مختلفی باشیم. همه این مطالب به نوعی تعیین‌کننده سبک و شیوه اجرایی نمایش است.

در برخورد با نمایش‌هایی که واقعیت امروزی را به تصویر نمی‌کشند، تلاش کنید تا دنیای ویژه و متفاوتی را روی صحنه به وجود آورید. وقتی کار را تفسیر می‌کنید، سبک شما در روند تفسیر کار مشخص می‌شود. سعی کنید سبک نمایش را به گونه‌ای ملموس تفسیر کنید، تا بتوان آن را روی صحنه به نمایش گذاشت.

برای شروع، چهار مورد زیر را در نظر بگیرید: دوره تاریخی اثر، نویسنده، متن نمایشی و (البته) خود شما به عنوان کارگردان. شما باید این چهار مورد را در نظر گرفته و سبک کار را مشخص کنید. برای این کار هر مورد را جداگانه بررسی کرده و سپس بین آن‌ها ارتباط برقرار نمایید. شاید مخاطب کودک و نوجوان، متوجه سبک کار شما نشود اما نمایشی که طبق سبک مشخصی تولید و اجرا شود تأثیری شگرفت روی مخاطب خواهد گذاشت.

دوره تاریخی نمایشنامه

با مطالعه راجع به دوره تاریخی نمایشنامه، می‌توان به درک مناسبی از شرایط و رفتار شخصیت‌ها رسید. برای این کار شما می‌توانید با بررسی آثار هنری آن دوره خاص، مانند نقاشی‌ها و آثار ادبی، اطلاعات بیشتری از دوران تاریخی نمایش به دست آورید. مدارک و اسناد تاریخ مثل عکس‌ها و زندگینامه‌ها و کتاب‌های تاریخی نیز در این زمینه به شما کمک می‌کند. تا می‌توانید به جمع‌آوری اطلاعات راجع به عصر رخداد داستان نمایش بپردازید. البته لازم نیست تمامی جزئیات تاریخی آن دوره را در نمایش خود به کار بگیرید. شما می‌بایست همواره بهترین گزینه‌ها را گلچین کنید.

اگر زمان نگارش نمایشنامه با زمان رخداد داستان آن یکی نبود، باید راجع به هر دو زمان، اطلاعات کسب کنید. معمولاً دوره نگارش نمایشنامه بیشتر از زمان رخداد داستان نمایش، تعیین‌کننده شرایط نمایشنامه است. به طور مثال، شکسپیر نمایش مکبث را در اوایل قرن هفدهم میلادی در انگلستان نوشته است؛ در صورتی که زمان رخداد داستان آن، قرن یازدهم در اسکاتلند است. با نگاهی به فیلم‌های تاریخی دهه ۱۹۳۰ درمی‌یابیم که این فیلم‌ها عمدتاً تحت تأثیر عصر معاصر خود بوده‌اند نه دوره تاریخی که داستان فیلم در آن اتفاق می‌افتد.

فراموش نکنید که هر دوره تاریخی در نمایش، با دوره معاصر که نمایش در آن اجرا می‌گردد سنجیده می‌شود؛ پس هنگام تفسیر نمایشنامه و تعیین سبک اجرایی کار، تمامی دوره‌ها را در نظر بگیرید: تاریخ داستان نمایش، تاریخ نگارش نمایشنامه و عصر حاضر یا تاریخی که نمایش در آن اجرا می‌شود.

اغلب نمایش‌های کودکان و نوجوانان مربوط به دوره خاصی از تاریخ نیستند. نمایش‌های سیندرلا، رینارد روباه، زیبای خفته، جک و لوبیایی سحرآمیز و مانند آن، طوری نوشته شده‌اند که می‌توان در هر دوره‌ای آن‌ها را اجرا کرد، به گونه‌ای که انگار مربوط به همان دوره هستند. اما به هر حال سبکی که برای تولید نمایش انتخاب می‌کنید باید نمایانگر دنیای نمایش باشد.

نویسنده

تا آنجا که می‌توانید در مورد نویسنده نمایشنامه‌ای که می‌خواهید اجرا کنید، اطلاعات کسب کنید. نویسندگان مشهوری مانند: شکسپیر، مولیر و چخوف، مطالبی راجع به خود نیز نوشته‌اند. اما در مورد نویسندگانی که شهرت چندانی ندارند، مثل اکثر نویسندگان نمایش‌های کودک و نوجوان، اطلاعات کمتری در دست است. اگر نویسنده‌ای معاصر شماست، می‌توانید به او نامه بنویسید و در مورد نمایشنامه‌ای که می‌خواهید کار کنید از وی سوالاتی بپرسید.

وقتی با نویسنده نمایشتان در ارتباط باشید و از عقاید و انگیزه‌های وی برای نوشتن آگاه شوید، مسلماً به درک و تفسیر بهتری از کار می‌رسید. آگاهی در مورد نویسنده، شما را از حال و هوای نمایش و سبک نویسندگی او آگاه می‌سازد. این امر باعث می‌شود تا شخصیت‌های نمایش را نیز به درستی بشناسید. اگر بخواهید شناخت کاملی از اثر به دست آورده و سبک مناسبی برای اجرا انتخاب کنید، هیچ کس بهتر از خالق اثر، یعنی نویسنده نمایش، نمی‌تواند به شما کمک کند.

متن نمایشی

ویژگی‌های بارز و مشخص افراد، بیانگر سبک زندگی آن‌هاست. اگر شخصی مدام آواز می‌خواند، خوانندگی ویژگی شخصیتی اوست. ویژگی‌هایی این چنین، سبک زندگی افراد را مشخص می‌کنند. وقتی نمایشنامه را می‌خوانید، رفتارهای زیر را در نظر بگیرید تا سبک زندگی شخصیت‌ها و در پی آن، سبک کار شما مشخص شود.

شیوه صحت کردن شخصیت

مخاطب را جذب نکرد؛ چراکه تغییر در دنیای این نمایشنامه، در جهت درستی صورت نگرفته بود و نمایش برای مخاطب کاملاً نامفهوم بود.

شکسبیر معمولاً گفتار شخصیت‌ها را به شیوه خاص ادبی نوشته است. بنابراین گفتارها به سبک خاصی نیز بیان می‌شوند. شخصیت‌های آثار آراندر هریس ۲ هم به گونه‌ای کمدی و البته کتابی صحبت می‌کنند.

برگه یادداشت کارگردان

در این قسمت یک برگه یادداشت برای کارگردان معرفی می‌شود که در آن، موارد قابل ملاحظه‌ای برای تفسیر متن و تعیین سبک اجرایی کار ارائه شده است.

شیوه لباس پوشیدن شخصیت

در آثار ناول گوارد ۳ شخصیت‌ها لباس‌های خیلی شیک و زیبا می‌پوشند و متناسب با این شیوه پوشش لباس، خیلی متین و باوقار حرکت می‌کنند. این شیوه لباس پوشیدن و حرکت‌های خاص، به نوعی سبک ویژگی خاص برای نمایشنامه‌های وی محسوب می‌شود. لباس‌های به شدت اغراق شده‌ای که در نمایش‌های ایرنه کوری ۴ به کار می‌رود نیز، نشان‌دهنده سبک کاری این نویسنده است که از خلال متن‌هایش می‌توان آن را دریافت.

برگه یادداشت کارگردان عوامل معمول در تعیین سبک نمایش:

نام نمایش:

نام نویسنده:

اطلاعات مربوط به نویسنده نمایش:

تاریخ تاریخ نگارش نمایش:

تاریخ وقوع داستان نمایش:

تاریخ اجرای نمایش:

اهداف: شخصیت‌ها به دنبال چه هستند؟

خط مشی: شخصیت‌ها چگونه لباس می‌پوشند؟

شخصیت‌ها چگونه حرکت می‌کنند؟

شخصیت‌ها چگونه سخن می‌گویند؟

شخصیت‌ها چگونه اهداف خود را دنبال می‌کنند؟

ارزش‌ها: علت کارهای شخصیت چیست؟

شخصیت دوست دارد تا کجا پیش برود؟

خود شما: علایق و سلیقه شما چه تأثیری روی سبک کار دارد؟

برای مثال برگه یادداشت اولیه‌نمایش رینارد روباهه می‌تواند به شکل زیر باشد.

نام نمایش: رینارد روباهه

نویسنده: آرتور فاکوئر

اطلاعات مربوط به نویسنده: بلژیکی؛ علاقه‌مند به طنز؛ بیشتر بر شخصیت‌پردازی تأکید دارد تا به نقشه داستانی.

دوره تاریخی: نمایشنامه در سال ۱۹۵۸ نوشته شده است. اولین بار در سال ۱۹۶۱ در آمریکا اجرا شد. اجرای ما در فرانسه خواهد بود.

اهداف: شاه جنگل شدن؛ شکست دادن انسان؛ اتحاد علیه انسان‌ها؛ پیروزی بر دیگران؛ سازگاری با محیط.

خط مشی: همه شخصیت‌ها یکدیگر را نادان می‌پندارند. همه به حقه‌بازی و ماجراجویی علاقه‌مندند. هیچ کس به دیگری اعتماد نمی‌کند. همگی کارهای بزرگ و اغراق‌شده انجام می‌دهند.

ارزش‌ها: استفاده بهینه از داشته‌های خویش؛ آمادگی لحظه‌به‌لحظه برای جنگیدن؛ تلاش برای زندگی؛ تمامی کارهای لازم برای رسیدن به پادشاهی، برای شخصیت ارزش محسوب می‌شود.

خودم: من شخصاً علاقه وافری به قصه رینارد دارم. شرایط حاکم بر آن باعث می‌شود همه چیز نمایش، از لباس و طراحی صحنه تا بازی بازیگران، خاص و منحصر به فرد باشد. در ضمن هر یک از شخصیت‌ها باید جداگانه شخصیت‌پردازی شوند.

پی‌نوشت:

1. Bruno Bettelheim
2. Aurand Haris
3. Noel Coward
4. Irene Corey

ارزش‌ها و اهداف شخصیت

دنبال کردن ارزش یا هدفی خاص توسط هر یک از شخصیت‌ها به نوعی می‌تواند بیانگر سبک و شیوه‌ای خاص در نمایش باشد. به طور مثال، همه شخصیت‌های نمایش سه خواهر، چخوف، از محل زندگی خود ناراضی بوده و در آرزوی رفتن به مسکو هستند. در نمایش بیتربین نیز شاهد ماجراجویی تمامی شخصیت‌ها هستیم. مسلم است کارگردان نمایش باید سبکی متناسب با هدف شخصیت‌ها انتخاب کرده و ارزش‌ها و اهداف آنان را به تصویر بکشد.

بسیاری از کلیده‌های راهنمای شما برای تعیین سبک کار، در متن نمایشی نهفته است. شما باید تمامی رفتار شخصیت‌ها را بررسی کرده و رفتارهای کلی و روش زندگی آن‌ها را یافته و مطابق با سبک نهفته در متن، شیوه اجرایی نمایش را تعیین کنید. همچنین در حین تمرینات، بازیگران را زیر نظر بگیرید و مراقب باشید آن‌ها نیز در راستای همان سبک عمل نمایند. تمامی حرکات و رفتارهای بازیگران باید مطابق با سبک نهفته در متن و سبک اجرایی شما باشد.

شما به عنوان کارگردان اثر

چهارمین عامل موثر در تعیین سبک نمایش، خود کارگردان است. علایق و گرایش‌ها شما، ناخودآگاه بر سبک اجرایی کار تأثیر می‌گذارد. در حقیقت نوع نگاه کارگردان به متن و سلیقه وی می‌تواند سبک اجرا را مشخص کند. بنابراین کارگردان باید سلیقه خود را بشناسد. کارگردانی که به آثار رمانتیک و عاشقانه علاقه‌مند است، تمام آثار وی، ناخودآگاه رنگ و بوی کارهای رمانتیک به خود می‌گیرد. کارگردانی که به ماجراجویی و حوادث علاقه‌مند است، نمایش‌هایش به شدت تحت تأثیر این علاقه وی قرار می‌گیرد. به همین علت است که کارگردانان متفاوت، از یک نمایشنامه، نمایش‌های متفاوتی اجرا می‌کنند. کارگردان می‌تواند با اعمال سلیقه و علایق خود در کار، به طور کامل، دنیای نمایش را دگرگون سازد.

به عنوان مثال، یکی از کارگردانان، تحت تأثیر علاقه و سلیقه خود، نمایش *روای نیمه‌سب تابستان* را اجرا کرد. او دوره تاریخی نمایش را از زمان الیزابت انگلستان به زمان جنگ داخلی امریکای جنوبی تغییر داد. وی در مصاحبه‌اش گفت که با یکی از گفتارهای نمایشنامه، جرقه این کار در ذهن او زده شده و تحت تأثیر گرایش‌های خود، زمان و مکان نمایش را عوض کرده است. جالب است بدانید این شیوه اجرایی و ایجاد چنین تغییر بزرگی در اصل نمایشنامه *روای نیمه‌سب تابستان* به هیچ وجه